

tot Stadhuis! Mooier bevrijding en herstel in het ambt was voor hem niet denkbaar.

En daarop volgden de grote jaren van de opbouw; van het eerste begin; van de plannen voor stad en haven, waaraan hij zich helemaal gaf, met zijn medebestuurders en met zijn medeburgers.

Binnenkort zal worden herdacht de vijfentwintig eerste jaren van het herstel en zal een bijna geheel nieuwe en verjongde stad en haven den volke worden getoond. Burgemeester Oud zal dit helaas niet meer kunnen aanschouwen; maar hij heeft geweten, dat de eerste grondslagen mede door hem zijn gelegd.

Beginselvast en rechtlijnig – hij kon zich echt boos maken – maar naar zijn aard tegemoetkomend, hulpvaardig en vriendelijk en dan kolossaal werkzaam, wat onze stad in opgang zó ten goede kwam.

Joyeus als het zijn kon op de verschillende binnen- en buitenlandse officiële bezoeken. Troostend wanneer er leed geleden werd.

Zó was Oud, de burgemeester, die men nodig had, juist in die tijd.

Hij was ook studieus. Zoveel boeken en geschriften getuigen ervan en terecht werd hij in de kring der Rotterdamse hoogleraren opgenomen door zijn benoeming in 1952 tot buitengewoon hoogleraar aan de N.E.H. in het Nederlands staats- en administratief recht.

Terecht ook werd hij gesierd, met eigenlijk de hoogste eretitel die wij kennen – Minister van Staat – wegens de grote verdiensten den lande bewezen. Denken wij alleen maar aan zijn ministerschap van Financiën, steunpilaar van het Kabinet-Colijn in een werkelijk niet gemakkelijke periode; de devaluatie van de gulden viel erin.

Maar voor Rotterdam blijft hij voor en boven alles: de Burgemeester. Een Burgemeester, die niet vergeten wordt.